

Unde te poarta inima

Autor: Sawyer, Kim Vogel

Editura: LIFE PUBLISHERS

Cod de bare: 9789737908452

URL produs:

https://librariaonline.ro/beletristica/altele/romane/unde_te_poarta_inima-sawyer_kim_vogel-life_publishers-p10036991

Descriere produs

Dupa absolvirea facultatii, Thomas Ollenburger este plin de vise marete si intrebari chiar mai mari ca visele sale.

Ce slujba isi va gasi?

Ar trebui sa se casatoreasca?

Unde se va stabili?

Osciland intre radacinile lui menonite din preria Kansasului si dragostea lui pentru marele oras, Boston, precum si afectiunea sa pentru cate o fata din fiecare locatie mentionata, Thomas nu stie drumul pe care trebuie sa-l apuce.

El a cautat intotdeauna ajutorul lui Dumnezeu in luarea deciziilor, dar acum se pare ca cerul isi tine portile inchise.

Ce alegere va face Thomas?

Oare dorintele inimii lui il vor indeparta de originea lui menonita?

CITATE DIN CARTE

Pag. 92

Facand un pas mai aproape de el, ii spuse:

Cel mai mare vis al tatalui tau este ca tu sa urmezi voia lui Dumnezeu pentru viata ta, Thomas.

Stiu asta pentru ca mi-a spus-o chiar el. El crede ca diploma ta de facultate va deschide drumul pe care Dumnezeu l-a pregatit pentru tine.

Asa ca, daca tu crezi ca drumul acela te duce in Boston, el va intelege.

li va fi greu sa te vada plecand, dar nu-ti va sta in cale.

In acel moment, o a doua voce profunda si incarcata cu emotie se auzi din cealalta...

*Unde
te poartă
inima*

Cărți de
Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde te poartă inima

Unde cresc sălciile

Inima mea își amintește

O promisiune pentru venirea primăverii

*Unde
te poartă
inima*

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *Where the Heart Leads*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2008 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2010 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel. (0359) 322 744, (0359) 177 636, 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: **www.liferomania.ro**

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Unde te poartă inima / Kim Vogel Sawyer -

Oradea : Life, 2010

ISBN 978-973-7908-45-2

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Pentru nepoții mei, DAVID și NATHAN

*Peste foarte puțin timp veți fi bărbați,
pornind pe căile alese de Dumnezeu.*

*Păstrați-vă privirea ațintită asupra Lui
și pașii voștri vor fi siguri.*

*Numai ia seama asupra ta,
și veghează cu luare aminte
asupra sufletului tău,
în toate zilele vieții tale,
ca nu cumva să uiți lucrurile
pe care ți le-au văzut ochii,
și să-ți iasă din inimă;
fă-le cunoscut copiilor tăi
și copiilor copiilor tăi.*

DEUTERONOMUL 4:9

1

Boston, Massachusetts
Sfârșitul lunii mai, 1904

Un cot ascuțit îl împunse pe Thomas Ollenburger în coaste: semnalul bunicii sale adoptive că făcuse ceva nepotrivit. Încetă să se mai joace cu papionul de sub bărbie și își lăsă brațele pe lângă corp, dar ea îl înghionti din nou, nimerindu-i de data aceasta antebrațul. El se uită la ea.

Deși Nadine Steadman zâmbea, în ochii ei se putea citi dezaprobară. „Zâmbește, Thomas. Fă-i pe invitații tăi să se simtă bineveniți.”

Thomas își înghiți nemulțumirea. Nu îi vruse el pe invitații respectivi. Într-adevăr, simțea că realizase ceva obținând o diplomă de facultate — un lucru unic în mediul menonit din care provenea—dar învățăturile religiei lui descurajau mândria de sine. O petrecere aducea prea mult a lăudăroșenie. El și Nadine se certaseră când el îi spusese că ar prefera să evite toată fanfaronada și să nu meargă la ceremonia de absolvire a colegiului Boston Tech. Câștigase dezbaterea respectivă, dar Nadine insistă să dea o petrecere pentru a-i sărbători realizările educaționale. Așa că a avut parte de fanfaronadă oricum.

Un gând diabolic îl făcu să șoptească: „*Ach fal me no ows mein yasach dowl no shtien.*”

Zâmbetul lui Nadine pieri rapid. „Thomas Ollenburger, știi că nu înțeleg o iotă din limbajul acesta străin.” Ochii ei închiși la culoare îl provocau să încerce numai să o lase fără să-i zică ce spusese.

Aplecându-se într-o parte, ca să se apropie de ea, îi traduse: „Îmi simt fața de parcă ar fi împietrită.” Strâmbă din gură. „Am zâmbit atât de mult încât mi s-au înțepenit mușchii.”

Ea zâmbi ușor și îl bătu peste braț cu mâna ei învelită în mănușă. „Thomas, ești un ștregar.”

Deși cuvintele ei puteau fi considerate o insultă, din tonul vocii ei, Thomas își dădu seama că fusese iertat. Nadine era deseori arțăgoasă, dar, de-a lungul timpului, Thomas învățase că inima ei era de fapt blândă. Bunăvoința ei de a-l lua la ea, cu șase ani în urmă, când începuse liceul, de a-i plăti taxele de facultate și de a-l considera propriul ei nepot — deși era doar fiul vitreg al nurorii ei și nu rudă de sânge — îi dovediseră generozitatea. Își dorea doar ca ea să nu fi ales o petrecere ca să arate cât de încântată este de realizările lui.

Zeci de oameni mișunau prin salonul impunătoarei reședințe Steadman — studenți, profesori, membri ai bisericii și vecini. Mulți intraseră pentru prima dată pe ușile din lemn de stejar, sculptate cu decorații, dar niciunul nu părea atât de stingherit cum părase Thomas în primele săptămâni petrecute în casa lui Nadine.

Casa ei urbană cu trei etaje, situată în strada Beacon, vizavi de parcul Common, era atât de diferită de casa lui simplă din șindrilă, din Gaedert, Kansas. Întreaga casă în care copilărise era mai mică decât salonul reședinței ridicol de mare a lui Nadine. Chiar și acum, după șase ani de trăit sub acoperișul ei de țigle, se mai simțea câteodată nelalocul lui. Își dorea să poată alunga acest sentiment, să se relaxeze și să se simtă la fel de în largul lui cum părea să se simtă prietenul lui, Harry Severt. Chiar acum, lângă vasul cu puncte din partea opusă a camerei, Harry stătea de vorbă cu două tinere. Poziția și gesturile lui dovedeau o siguranță de sine absolută.

Nadine îl prinse pe Thomas de cot și îl strânse ușor. „Cred că au sosit și ultimii invitați. Poți să te retragi din comitetul de bun-venit și să te amesteci printre ei. Să nu uiți să vorbești cu fiecare persoană în parte — este nepolitic să-i acorzi tratament preferențial unei singure persoane. Asigură-te că eviți să lași impresia că ai trata preferențial pe cineva.”

Thomas se abținu de la a mârâi de frustrare. Mai primise instrucțiunile respective de cel puțin șase ori până acum — și știa și motivul. Nadine nu voia ca el să-și petreacă tot timpul cu Daphne Severt, sora cea mică a lui Harry, care îl însoțise pe acesta în mai multe

vizite pe care i le făcuse în casa lui Nadine. Nadine părea să nu o plăcă pe Daphne, iar Thomas nu înțelegea exact de ce. Recunoștea că, atunci când o întâlnise prima oară, Daphne păruse la fel de cicălitoare ca surorile lui mai mici. Dar în ultimul timp... ei bine, devenise cea mai draguță ființă pe care o văzuse vreodată.

„Du-te acum,” îl îndemnă Nadine. Prinzându-și fusta între degetul mare și cel arătător, ea alunecă pe podeaua de lemn, cu umerii drepti și bărbia în afară, dând din cap și zâmbind, în timp ce-și îndeplinea rolul de gazdă perfectă.

Thomas își dresе vocea, își trase umerii și înaintă pe lângă marginea încăperii. Deși își dădea toată silința ca să aibă ținuta, pe care și-o dorea Nadine de la el, datorită staturii lui mari și unei săli plină cu oameni îi era aproape imposibil să se miște grațios. Moștenise statura tatălui său, în înălțime și lățime — și nu se simțise niciodată mai monstruos ca atunci când stătea lângă micuța Daphne Severt.

Deși Nadine se văicărea deseori cât îi este de greu să găsească costume pe măsura lui Thomas, Daphne îi spusese odată că mărimea lui o făcea să se simtă protejată. Scană încăperea cu privirea, în căutarea tinerei domnișoare. Nu putea să stea prea mult de vorbă cu ea — nu când ochii de vultur ai lui Nadine îi urmăreau fiecare mișcare — dar o singură privire avea să-i fie de ajuns pentru moment.

Daphne sosise împreună cu Harry cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, arătând superb în rochia ei sclipitoare, de culoarea prunelor sălbatice coapte ce creșteau în preeria din jurul casei lui din Kansas. Părul ei negru și lung fusese strâns la spate într-o coadă la fel de groasă ca cea a calului lui, dar, în loc să fie dreaptă, aceasta atârna în bucle, care săltau când pășea. După coada ei săltăreață se uita acum și tresări când o zări. Ca de obicei, ea se afla în centrul atenției privirilor masculine.

Un junghi de gelozie îl propulsă înainte. „Mă scuzați,” bolborosi el, strecurându-se printre perechi de invitați. „Mă scuzați, vă rog.” Ajunse la grupul vizat și păși direct în raza vizuală a lui Daphne. Fața ei se ridică înspre a lui, iar buzele ei rozalii se curbară într-un zâmbet de bun venit. Inima începu să-i bată cu atâta putere, încât amenința să-i desfacă nasturii de la cămașă. Poate o petrecere nu fusese o idee chiar așa de rea, până la urmă.

„Domnule Ollenburger.” Îi întinse o mână.

Punându-și palma sub a ei, se aplecă înspre mâna ei învelită într-o mânășă albă și o sărută pe încheietura degetului mijlociu. În timp ce revenea la poziția de drepti, o văzu clipind din gene și, în ciuda obrajilor lui înțepeniți, simți cum i se creionează pe chip primul zâmbet autentic pe ziua aceea. „Domnișoară Severt.”

Daphne se uită la grupul format în jurul ei. „Vă rog să mă scuzați. Trebuie să vorbesc cu oaspetele de onoare.” Strecurându-și mâna pe după cotul lui îndoit, își ridică fața în formă de inimă înspre el. „Mi-este destul de sete, domnule Ollenburger. Mă puteți însoți până la masa cu răcoritoare?”

Thomas nu se putu opune ideii. În timp ce parcurgeau încăperea împreună, simțea cum oamenii îi urmăresc cu privirea. Sentimentul de disconfort creștea, iar el își dorea să se poată micșora de cel puțin trei ori, ca să devină mai puțin vizibil. Până să ajungă la masa încărcată cu bunătăți, mâinile îi tremurau și când încercă să umple un pahar cu punci, vărsă lichidul de un roz deschis peste gura paharului, pătând fața de masă.

Simți cum ceafa îi ia foc și își încovoie umerii. „Îmi pare rău.”

Daphne se apropie de el, ridicându-și capul pentru a-i întâlni privirea. „Te rog, nu te scuza. Și te rog să nu lași privirile celorlalți invitați să te tulbure. Știi la ce se gândește fiecare dintre ei.”

Thomas riscă o privire rapidă într-o parte, confirmând că, într-adevăr, câteva fețe îi priveau cu atenție. „Și eu știu. «Ce caută neîndemânaticul acela cu fata aia frumoasă?»”

Ea își agăță degetele de antebrațul lui. „Dimpotrivă. Se gândesc: «Cum a reușit tânăra aceea să pună mâinile pe cel mai chipeș bărbat din încăpere?»”

El ridică o sprânceană, exprimându-și în tăcere îndoiala.

Ochii ei întunecați sclipeau. „Sau, poate își spun: «Ce cuplu perfect.»”

Thomas înghiți în sec. Căldura pe care o simți în ceafă i se urcă acum până în creștetul capului. Apucă un alt pahar, îl umplu cu punci și bău dintr-o înghițitură lichidul rece și dulce, mulțumit de momentul de distracție. Dar, din nefericire, acesta dură doar câteva secunde. Când o privi din nou, căldura se întoarse cu o asemenea intensitate, încât i se tăiară genunchii.

„Daphne Severt,” mârâi el, „ce efect poți să ai asupra unui bărbat...”

Ea clipi din genele ei groase. „Chiar te rog să-mi spui și mie!”

El râse, dând din cap. „O, nu. Ești destul de încrezătoare și-așa, nu vreau să-ți dau și eu apă la moară.”

Privirea ei jucăușă îl invita să reverse asupra ei toate complimentele, care îi umpleau inima și mintea, dar tatăl lui nu crescuse un om nechibzuit. Nu avea să își declare sentimentele, până nu era sigur că le putea suplimenta cu fapte. În scurt timp avea să plece înapoi în Kansas. Acum că își terminase studiile, familia lui îl aștepta să se întoarcă. Se simțea bine la gândul că se va întoarce acasă, dar regreta că o va părăsi pe Daphne.

Daphne își duse cana la gură și sorbi grațios, cu ochii mari ațintiți constant asupra lui.

Regreta profund.

Când gâtul lui Thomas se umplu de culoare, Daphne știu că țelul ei fusese atins: Thomas era nebun după ea.

Fusese interesată de Thomas încă de când Harry îl adusese la ei acasă pentru prima oară. Avea doar treisprezece ani pe atunci, dar era destul de matură ca să își dea seama de diferența dintre acest băiat și ceilalți cu care Harry își petrecea timpul în general. Doar faptul că putea sta lângă el îi crea o senzație de plăcere. Afară, în lumina soarelui, umbra lui o acapara complet pe a ei. O făcea să se simtă mică, feminină și în siguranță.

Un servitor trecu pe lângă ei, cărând o tavă din lemn sculptată. Ea își puse paharul pe jumătate gol pe tavă, și cuprinse încă o dată brațul lui Thomas. „Încăperea aceasta este atât de înghesuită. Putem ieși pe verandă pentru o clipă?”

Thomas își supse buzele, părând a se gândi profund la întrebarea ei. Se încruntă, iar ea se temu că va refuza. Se aplecă puțin înspre el, apăsându-și brațul pe al lui. „Te rog, Thomas. Am nevoie de aer curat.”

Deși expresia feței îi rămase neschimbată, el încuviință din cap. Pășiră unul lângă altul prin ușa franceză dublă care dădea în veranda